

Proloog

*Niet na alles wat er was gebeurd. Het strand. Dat bootgedoe.
Die glimlach op haar gezicht, bijna onmerkbaar,
verlangen vermengd met hoop.
Onverdraaglijk?
Je weet wel beter.*

Miriam Borgermans
Slaves. Dante 1
© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: macht, slavernij, overleven
NUR 285
ISBN 978 90 448 3121 4
D/2017/4124/198
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De Vatrixkijkers in de handen van de spotters aan de rand van het lijkblauwe zwembad bewegen niet. De mannen staren roerloos naar het stipje hoog in de lucht, dat in de afgelopen zes minuten snel groter is geworden. Onder hun voeten klotst het water zacht tegen de betonnen randen. Boven hun hoofden wapperen de vlaggen van Deep Space Industries, met onderaan – in het klein – het Bastionlogo.

‘Een Clean Space Two. Type Felcron x-5049,’ zegt iemand.

Een ander opent zijn mond en sluit hem weer.

‘Belachelijk,’ zegt de man naast hem. ‘Die Felcrons worden al sinds 2440 niet meer gemaakt, de laatste ervan is gezien in 2556, toen ...’

‘Het is een afvalschip, van de Free-List.’

De opwinding die die woorden veroorzaken, laat overal Volmar-camera’s flitsen. Ogen sperren zich open, lippen glanzen, springen stuk. De druilerigheid van de dag is doorbroken.

De man protesteert.

‘Dit is waanzin. Dit soort ruimteschepen staat op de vernietigingslijst. Trouwens, schrootophalers komen nooit terug uit de ruimte.’

Hij staart omhoog naar het stipje, dat loodrecht naar beneden met een snelheid van 547 kilometer per uur, naar het zwembad aan zijn voeten raast.

Achter de blauwgroene glazen wand van de verkeerstoren van Deep Space Industries klinkt geschreeuw. Zweterige oksels, tics rond grauwe neusvleugels en wangen. Scherpe tikken, als bezeten, van de verkeersleiders op de ploralschermen tegen de muur.

De ene lijst na de andere scrolt naar beneden. Gevloek, uitroepen van ongelooft.

‘Die Felcron x-5049 staat op geen enkele lijst!’

Een verkeersleider met een insigne van Stadsdeel Acht op zijn mouw staart van het scherm naar het raam buiten.

Minuten gaan voorbij.

‘Een verdomd afvalschip, Sir. We hebben er nooit eerder contact mee gehad. Afgeschreven twee jaar geleden, in 2556,’ zegt een stem achter hem.

Het zwijgen is veelzeggend.

Een afgeschreven schip hoort niet af te dalen. Het hoort eeuwig rond te cirkelen in een baan om de aarde, als een afgedankte klomp metaal en dode schermen.

‘Sir, de intercom werkt niet, maar de koers klopt. Hij landt zo dadelijk in het bassin.’

De man buigt voorover, bestudeert het ploralscherm.

‘Is dat een staartrotor? Die gedeukte buizen ... Sir, dat is de Freycapsule van een vrachtschip en die remparachutes zijn niet van een Felcron, maar van een andere schrootophaler. Kijk, Sir. Heeft de piloot zelf een remsysteem gemaakt? What the ...’

Een andere stem, hees, verbluft: ‘Sir, we krijgen signalen binnen van de sensors.’

‘Welke sensors?’

‘De piloot ... De sensors pikken een halsband op.’

‘Wat?’

‘Sir ... Het is een ... slaaf.’

Stilte.

‘Dat kán niet.’

‘Nee, Sir. Ja, Sir ... En niet alleen dat. Het is er eentje ... van de Free-List.’

Negen seconden lang wordt niets gezegd.

Dan een koele stem: ‘Verwittig het Bastion.’

DOWN

'Een slaaf is een levend stuk gereedschap.'

*(Aristoteles (384-322 v.Chr.), Handboek
Ruimte Academie van Deep Space Industries)*

Ik stel me voor hoe de metalen wanden om me heen er van beneden uitzien. Een gloeiend klein stipje, dat pijlsnel uit de grijze lucht naar beneden raast, recht op het bassin af. Een paar honderd meter verderop staat de verkeerstoren. De lopen van het afweergeschut zijn op me gericht. *Ze gaan me neerhalen.*

De isolatie springt met een klap los, het paneel schiet langs me heen. *Focus op het blauw.* Het enige wat ik me kan herinneren van de afgelopen twee jaar, is de leegte. *Duik gewoon. Stay cool, head down.*

De radiatiemeter begeeft het. Dat had ik verwacht, maar ik had gehoopt dat het touwtje waarmee ik hem aan de harde isolatieschuimrand had verbonden, het zou houden. Dat doet het niet. Ik had er niet aan mogen knagen. Het springt los en mijn hart ramt deuken in de binnenkant van mijn schedel. Ik ben een klootzak van een Trasher van de Free-List, zeggen ze. *Neem alles aan wat ze over je zeggen.* Regel Zestien van het Register. Ook als het Beukers zijn van de Academie van Deep Space Industries.

Als ze me neerschieten, stort ik naast het bassin neer en sleur een hoop van die Vrijen mee; de spotters die daar altijd staan met

hun opschrijfboekjes en hun recordlijst en hun verdoofde Benzilbreinen. Ze geven spotters altijd Benzil om ze kalm te houden, zodat ze niet in de bassins springen.

Ik staar naar het blauwe stipje op het enige scherm dat het nog doet, al is het wazig en beweegt het beeld wild heen en weer. Ik heb drie mogelijkheden, waarvan er twee nogal onaantrekkelijk zijn. Nu de hoogtemeter het amper doet, kan ik mezelf te pletter vliegen in een explosie van vuur tegen de betonnen landingsbaan. Of ik kan doodgaan in een regen van Traceerkogels, die de wanden van dit kleine schrootschip in stukken zullen rijten, waarna ik als brokjes hondenvoer naar beneden dwarrel. Herb zegt dat ze echt hondenvoer maken van dode Trasher-slaven. Hij beweert dat het ...

FOK.

Mijn schietstoel trilt als een Boldwellverslaafde. Met een klap schiet het diafragma los, een stuk van het scherpe metaal knalt in mijn scheenbeen. *Er is geen pijn als je hem niet toelaat.* Regel Acht. Ook eentje uit het Register.

Door het ronde raampje zie ik de tip van het rechterpaneel klapperen, met de reclameslogan *Clean Space 2 – All Your Garbage Solutions* erop. Door de wrijving van de atmosfeer is het roodgloeiend. De luchtstroom rukt het weg en het verdwijnt. De lange touwen van de tweede parachute klapperen als hij openschiet. Het geluid is aards: na twee jaar hoor ik de wind weer. Net zoals ik de zwaartekracht voel, die toeneemt. Niet alleen mijn halsband, zelfs mijn *haren* voelen zwaar. Door de tweede parachute wordt het beeld stabiel, ik draai niet meer zo wild rond.

De lopen van het afweergeschut onder me draaien weg.

Ze hebben niet geschoten. Ze moeten me – net op tijd – heb-

ben herkend, al is de buitenkant van de capsule vast zwartgeblakerd en sta ik al twee jaar op geen enkele lijst meer. Je naam wordt overal geschrapt zodra je op een Free-List belandt.

De derde optie blijft open.

Landen.

Het bassin is klein en blauw. Ik stel de schatlijn in, die zich richt op de horizon. Mijn overlevingskans is hierdoor gestegen tot 0,00007 procent. Correctie. De radiatiemeter is kapot. Dat maakt 0,00000004 procent.

Focus.

Door het motregengordijn herken ik de snelle, helwitte flitsen van de Vatrixkijkers. De Volmarcamera's klikken als razenden, terwijl het schild rond het bassin omhoogkomt. De spotters kunnen dit schip als zeldzaam bijzetten op hun IPC-schijf, waarop alle waargenomen landingen van Deep Space Industries genoteerd staan. Felcron x-5049, d.d. 21 maart 2558. Of ze kunnen me noteren bij de crashes. Het moet interessant zijn om een verzameling oud metaal, vomaxdraden, zesendertigduizend schroeven en een slaaf uit elkaar te zien spatten.

Ik stel het roer een halve graad bij. De vertrouwde lanceerinrichtingen, de getraliede wachtkooien en de drie spiegels van de gevoelige radiotelescopen verschijnen op mijn scherm. *Stay cool.*

Helaas lijkt het bassin – zoals altijd – van bovenaf meer op een badkuip dan op een opvangbasis voor ruimteschepen.

De spotters trekken hun beschermingspakken aan, zetten Protecbrillen op en gespen hun vuurbestendige borstplaten vast. Soms volstaat het schild niet, bijvoorbeeld in het geval van een ontploffing. Ze linken hun Volmarcamera's met hun polspads om de beelden rechtstreeks online op hun forums te zetten.

De stoel trilt zo hevig dat ik er misselijk van word. Afvalsche-
pen hebben nooit gravitatiewenners omdat ze alleen bestuurd
worden door slaven. Geroutineerd veeg ik het braaksel van het
scherm. Ik heb geleerd over te geven zonder mijn ogen te slui-
ten, zodat ik de hoogtemeter in de gaten kan houden. Soms doet
hij het. Ik neem aan dat hij het doet.

8000 meter.

7850 meter.

4511 meter.

Vrije val.

Dit kan niet waar zijn.

Hij is niet terug.

Ik zet het scherm uit.

Ze toonden alleen beelden van de capsule, niet van hem.
De onbekende piloot is mogelijk dood, zei de nieuwslezeres.

Mogelijk.

Misschien leeft hij nog.

HIJ KAN HET NIET ZIJN.

Niet nu ik alles op alles moet zetten om te overleven
omdat mijn slavenschool op de rand van de ondergang staat.

Onmogelijk.

Maar wat als het waar is?

Cym

2

'Dankbaarheid is een ziekte waaraan honden lijden.'

*(uitspraak MEDIA-tycoon Zeus, klasse A,
tijdens uitzending preselecties Black Box, 2558)*

Stemmen.

Als ik probeer mijn zicht scherp te stellen, vervagen de kleuren. Ik hoor een kletsend geluid op de vloer als iemand naar me toe loopt; het geluid dat Asic Bikers maken, goedkoop schoeisel dat door al het ziekenhuispersoneel in Trasherzones wordt gedragen. Ik heb in het verleden op zowat alle Trasherziekenhuisafdelingen gelegen, maar deze kamer ken ik niet. Dan zie ik een wit uniform wazig mijn gezichtsveld binnenglijden. Mijn eerste reactie is er een van ongeloof.

Een verpleger. Ik heb nog nooit een mens aan mijn ziekbed gehad, alleen robokters. Een verpleger is luxe. Mijn ogen branden van vermoeidheid – de dagen voor de landing kon ik niet slapen – en de aanwezigheid van een echt, ademend mens van vlees en bloed, na honderd en twaalf weken eenzaamheid, doet me ineenkrimpen. Of misschien ben ik menselijke aanwezigheid ontwend. Ik was al niet zo'n fan.

'Hij slaapt nog altijd, bij Saturnus.'

Een mannenstem.

Het accent komt uit de Westhoek van Stadsdeel Acht, met de

ingehouden keelklanken als gevolg van eeuwenlang alcoholisme, waardoor de letters aan het einde van een woord onuitgesproken blijven. Ik hoor hem zacht fluiten als hij mijn verband verwisselt.

Mijn polsen zitten vast in een soort klem. Ik heb hoofdpijn. De afgelopen weken viel ik de hele tijd uit zodra ik een paar seconden bij bewustzijn was. Iedere keer had ik het gevoel dat iemand een gat in mijn hoofd zat te zagen. De verpleger buigt zich over me heen. Een Vrije, maar het uniform is ouderwets en hoort duidelijk bij een lage klasse. Ik vermoed een x, misschien een y. Eventueel klasse z, als hij geen bril droeg. Klasse z heeft niet genoeg kredieten voor een bril. Zijn hoofd met brillenglazen blaast op tot gigantische proporties en krimpt weer in elkaar tot ongeveer de grootte van een atoom. Ik doe mijn ogen op een kier tot hij herkenbaar wordt. Hij houdt afdrucken van Healthscans omhoog tegen het licht.

'Hij is d'r nog niet door, ben ik zo'n beetje bang, Miss.'

'Dat zal ik zelf wel beoordelen.'

Een vrouwenstem. Koel, beschaafd. Hogere klasse. Ik kan haar niet zien omdat ik mijn hoofd niet kan draaien. De zwaartekracht – die ik bijna was vergeten – drukt me tegen de vergeelde lakens onder me.

Ze plaatst een sonde bij me, verbindt hem met een dun doorschijnend buisje waardoorheen iets druppelt. Ik ruik ontsmettingsalcohol, het vage aroma van lucht die ontsnapt uit een borrelend zuurstofapparaat, en haar geur. Warm drukt hij tegen mijn gezicht, als een weke spons.

De man grinnikt.

'Dat schip was van afval gemaakt, zeiden ze.'

‘Hij is inderdaad net een dodo, de vogel waarvan iedereen dacht dat hij uitgestorven was. Hoe is zijn fractatiegemiddelde? Bloeddruk?’

Haar stem heeft een zacht brokkelig timbre, als oude honing. Herb heeft een keer potjes van dat spul gevonden in een verlaten supermarkt. Het smaakte fantastisch.

Opnieuw gegrinnik.

‘Slecht. Allebei. De kans dat hij ’t redt, is klein. De inhoud van z’n maag bestond uit isolatieleiding. Hij heeft zowat alle draden afgeknaagd, Miss. Er zat gelatine in.’

Zijn stem klinkt alsof hij precies weet hoe ik eraan toe ben, na een ruimtevlucht van twee jaar op een voedselrantsoen van acht maanden.

‘Jammer.’

In de brillenglazen van de man zie ik haar hand. Haar vingers strijken een plukje zwart haar weg dat onder mijn hoofdverband uit komt. Het gebaar is zacht, zorgvuldig.

‘Hij is nog jong, de piloot. Lange wimpers. Zijn ogen staan een tikje schuin en die scherpe lijn van zijn kaken verraadt arrogantie. Misschien komt hij uit Alfa.’

‘t Is maar een Trasher, Miss.’

Ze verstrakt. Haalt haar hand weg.

‘Een Trasher? Bah. Ik zag het niet omdat je hem een halskraag hebt omgedaan.’

‘Dat is niet ’t ergste, ’t is er eentje van de Free-List, Miss.’

Er valt een stilte, waarin haar minachting hoorbaar is.

‘Ah, een *veroordeelde*.’

Ze haalt diep adem.

‘Free-List is toch de naam van de lijst veroordeelden die ze

gebruiken voor kamikazeopdrachten? Juist. Het is dus niet nodig veel woorden aan hem te verspillen.’

‘Ja, Miss. Ik zag het per ongeluk, al hadden ze ’t niet in zijn papieren gezet. En Sam van de toren heb ’t mij verteld van die Free-List. Daarom die klemmen. Al denk ik niet dat hij veel kan uitrichten, kijk maar.’

Papiergeritsel.

‘Ik begrijp het.’

Er kruipt een glimlach in haar stem als ze hardop begint te lezen: ‘Schedeltrauma. Verregaande symptomen van ondervoeding en uitdroging, diverse ontstoken vleeswonden en twee inwendige Arcia-bloedingen. Zijn psi-chip is beschadigd, waarschijnlijk elektrocutie, maar niet erg genoeg om vervanging noodzakelijk te maken. Slecht geheelde ribbreuken rechts, diverse oude fracturen. Scheenbeen. Dat gat in zijn hoofd.’

De verpleger zucht.

‘Dat vat ’t wel zo’n beetje samen, als u weet wat ’k bedoel dat ’t een Trasher is. Die zien er van zichzelf al miserabel uit. Ik gaf hem Voxal om hem op te lappen.’

Ik doe mijn ogen dicht.

Slecht nieuws en goed nieuws tegelijk.

Het slechte nieuws is dat gat in mijn hoofd. Het goede nieuws is dat ze blijkbaar niet willen dat ik doodga.

‘Voxal is te duur. We lappen hem wel op met Fixtril. Dat volstaat, in ieder geval genoeg om bezoek te krijgen.’

Ik hoor haar grijnzen. Je kunt mensen horen grijnzen als je weet waar je op moet letten.

‘Bezoek? Toch geen pers, Miss, toch geen journalisten voor een *vuilophaler*? Hij haalde *schroot* op in de ruimte. Heeft er twee

jaar in z'n uppie gezeten, Miss, terwijl iedereen dacht dat ie dood was.'

Ze weten niet hoe het is om elke morgen daarboven wakker te worden.

De vrouw, die waarschijnlijk de hoofdverpleegster is, zucht.

Ze weten niet hoe het is om te *beseffen* dat je langzaam doodgaat, terwijl je naar die blauwe bol onder je kijkt.

'Ik weet ook niet waarom, maar er komt iemand *van het Bastion* naar hem kijken. Daarom dacht ik dat de piloot een Alfa was. Er is mij niet verteld dat het een slaaf is. Waarschijnlijk belandt hij opnieuw op de Free-List. Al ons werk voor niets.'

Ze weten niet hoe het is om vanbinnen kapot te gaan door al die rottige gedachten die je krijgt zonder Herb en de jongens of drugs of drank.

Ze vult een spuit en ploft hem in mijn arm.

Ik glij weg.

Hij is maar een Trasher.
Trashers kunnen Vrijen niets maken.

Cym